

A jövő évben is százhuszezer pengőt fordít a város a házikezeléses színházra

Rövidesen átszervezik a színügyi bizottságot?

(A Délmagyarország munkatársától.) Néhány nappal ezelőtt a színház igazgatóságának jelentése alapján részletesen ismertetők az elmúlt szezon mérlegét és közöltük azt is, hogy a szezon anyagi eredményét még nem állította össze senki, így egyelőre teljesen bizonytalan, hogy a színház mennyit emésztett fel abból a 120 ezer pengős hozzájárulásból, amelyet a közgyűlés a várható deficit kiigénylésére megszavazott. A Délmagyarország munkatársa most kérdést intézett ebben az ügyben dr. Pálfy József tanácsnokhoz, a színház intendánsához. Kérdésére konkrét választ nem kapott, azonban Pálfy tanácsnok válaszából könnyen ki lehet olvasni azt, hogy a százhuszezer pengős városi hozzájárulásból nem sok maradhatott a szezon végéig.

— A színház költségvetését nem a színházi szezonra, hanem a város költségvetési esztendőjére, tehát január elsejétől december harmincadikáig terjedő időre állítottuk össze, így az elmúlt szezon anyagi eredményeiről ebben a pillanatban nem is igen lehetne beszélni. Most csak annyit mondhatok, hogy

a jövő évi városi költségvetés összeállítása során ugyanakkora városi hozzájárulást kerek a színház számára.

mára az 1929. esztendőre, mint amennyit a közgyűlés erre az esztendőre megszavazott.

Ebből pedig azt lehet következtetni, hogy a színháznak az elmúlt szezonban bizony szüksége volt a százhuszezer pengőre, esetleg többre is, mert az elmúlt évben a város sokat költött a színház elröngyölödött belső berendezésének felfrissítésére és javítására is.

A napokban azt a hír kolportálta az egyik szegedi újság, hogy a városházán a színügyi bizottság megszüntetésének gondolatával foglalkoznak. Kérdést intéztünk erre vonatkozólag is Pálfy tanácsnokhoz, aki a következőket mondotta:

— A színügyi bizottság megszüntetéséről elterjedt hírek teljesen alaptalanok, mert hiszen a színügyi bizottság szervezésére és fentartására belügyminiszterileg jóváhagyott szabályrendelet kötelezi a várost és ez a szabályrendelet megállapítja a bizottság hatáskörét is. A bizottság megszüntetéséről tehát szó sem lehet, annyi azonban bizonyos, hogy átszervezésének megvan az aktualitása. Ezzel a kérdéssel tényleg foglalkozom és lehet, hogy rövidesen meg is teszem majd javaslatomat a tanácsnokokhoz.

Szeptember elsejétől megszüntetik a „napipiacokat”

Csak élelmiszeri és tűzifát lehet árulni naponta a piacokon

(A Délmagyarország munkatársától.) A piacok közelében lévő kereskedők a közeli napokban illetékes helyen kérelmet terjesztettek elő a tekintetben, hogy az úgynevezett napipiacokat szüntessék be és hogy az e vonatkozásban fennálló rendelkezéseket szigorúan alkalmazzák. Szeged város előljárósági hivatala méltányolta e kérelmet és elrendelte, hogy az úgynevezett napipiacok szeptember 1-ől szüntessenek be és hogy a napipiacokon csak a legszükségesebb élelmiszerek és tűzifa legyenek árusíthatók.

Természetes, hogy az előljárósági hivatalnak jelzett intézkedése igen sok ekzszenziót érint, akik szabálytalanul bár, mégis azonban a napipiacokon történő árusításra rendezkedtek be. Épp e körülmény indokolja azonban azt is, hogy az előljárósági hivatal bizonyos átmeneti időről gondoskodott, hogy az ily árusításra berendezkedett egyének egy-

részt a gazdasági élet más terén helyezkedjenek el, illetve, hogy a szükséges engedélyt kellő időben beszerezhessék. A kereskedelmi miniszter ugyanis rokkantoknak, hadiövezgyeknek, hadiárvaaknak és egyéb méltányossági okokból tekintetbe jöhető egyéneknek kivételesen megengedheti a napipiacokon történő árusítást.

Éppen ezért a kereskedelmi és iparkamara nyomatékosan felhívja azokat, akik joggal számíthatnak arra, hogy számukra a kereskedelemügyi miniszter ily árusításra engedélyt ad, hogy ezt célzó kérelmüket sürgősen kellő indokokkal és adatokkal alátámasztva nyújtsák be a kereskedelemügyi miniszterhez, mert szeptember elseje után a napipiacokon élelmiszereken és tűzifán kívül csak azok folytathatnak árusítási tevékenységet, akik a kereskedelemügyi miniszter engedélyével bírnak.

Szeged évi 240 pengővel járul hozzá a budapesti egyetemen felállítandó „várospolitikai” tanszék fentartásához

(A Délmagyarország munkatársától.) A magyar városok országos kongresszusa még 1925-ben elhatározta, hogy felterjesztést intéz a kultuszminiszterhez és a budapesti egyetem közgazdasági karán „az energia gazdaságtan, közüzemtan és segéd tudományai” tárgykörének egységes oktatására rendes tanszék és szeminárium szervezését kéri. A kongresszuson egyhangulag jutott kifejezésre ugyanis az a vélemény, hogy az ország mai gazdasági helyzetében a sürgős várospolitikai feladatok megoldását csakis olyan közgazdasági tisztviselő kártól lehet várni, amely a városgazdálkodás és az üzemi gazdaság mai eszközeit és módjait ismeri és ismerve a külföldi és belföldi városok legújabb fejlődését céltudatosan, tervező munkát végezhet. Ezt a célt szolgálja az energia gazdaságtan tudománya, valamint a közüzemtan amely a közéleti üzemek szervezé-

sét üzemi és közigazgatási gyakorlatát tárgyalja és nemcsak a közigazgatásban, hanem a közgazdasági szakképzésben is nélkülözhetetlen. Ennek a tárgykörnek, amely a külföldi főiskolák rendes tanulmányi körében már régen szerepel, Magyarországon nincs tanszéke.

„Tekintettel az országnak és a városoknak mostoha helyzetére — mondja a városok kongresszusa —, életbevágó kérdés, hogy a serdülő főiskolai nemzedék, de a továbbképző tanfolyamok után a már gyakorlati pályán működő fiatalabb városi tisztviselők is mielőbb megismerjék a két fontos új tudomány ágát, a külföldön folyó hatalmas munkát és így a legújabb tapasztalatoknak az ország és a városok javára való értékesítését mielőbb megkezdhesék.”

A kultuszminiszter méltányolva a felterjesztésben foglalt kérelmet indokoltak láta

az önálló tanszék megszervezését, azonban közölte a kongresszussal, hogy az államháztartás mai helyzete mellett a kérdéses tanszék fentartásának költségeit tárcája terhére nem vállalhatja el. Kérdést intézett a kongresszushoz, hogy ezt a költséget maguk a városok nem vállalják-e legalább átmeneti időre.

A kongresszus elhatározta, hogy tízezer pengőt ajánl fel a tanszék megszervezésének és fentartásának költségeire, de csak azzal a feltétellel, ha ezeket a költségeket három év múlva a miniszter átvállalja. A kongresszus ezt a költséget a városok között osztotta fel még pedig úgy, hogy Budapestre évenként négyezer pengő, a negyvenezernél több lakosú városokra 240, a huszezenél több lakosú városokra 160 és huszezenél kevesebb lakosú városokra nyolcvan pengő jut.

A kongresszus elnöksége most köriratot intézett a városokhoz, amelyekkel közli, hogy a minisztertanács hozzájárult az energia gazdaságtan tanszékének megszervezéséhez, ha a városok jövő éviől kezdve három éven keresztül elvállalják a tanszék költségeit. A kongresszus elnöksége azt kéri Szeged város hatóságától, hogy a Szegedre eső kétszáznegyven pengő hozzájárulást három egymásután következő költségvetésébe illeszse be.

A kiskereskedők és kisiparosok öregségi biztosítása

A kisiparosok kötelező biztosításának törvénytervezete előkészítés alatt áll — Véleményt mondott és ankétot tart a szegedi kamara

A munkások és alkalmazottak szociális biztosításának tárgyalása alkalmával több oldalról elhangzott kívánságok alapján Vass József népjóléti miniszter bejelentette, hogy foglalkozni kíván a kisiparosok és kiskereskedők öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosításának az ügyével. Erre vonatkozólag a legutóbbi napokban a minisztériumtól két érdekes leirat érkezett a kereskedelmi és ipari érdekképviseletekhez, melyek közül az egyik a kisiparosok, a másik a kiskereskedők szociális biztosításának az előkészítésével foglalkozik.

A kisiparosok kötelező biztosításának a kérdését a miniszter már elvileg eldöntöttnek látja és közli, hogy

az arra vonatkozó törvénytervezet előkészítés alatt áll.

Anélkül azonban, hogy a részletekbe belemerne, hangsúlyozza a miniszter, hogy ez a biztosítási ág tisztán az állam költségvetésének megterhelésével az érdekeltek hozzájárulása nélkül nem lesz megoldható.

A kiskereskedők nyugdíjbiztosításának kérdésében a miniszter mindenekelőtt az érdekeltek véleményét kívánja megismerni. Itt két kérdés merül fel. Kívánja-e maga a kiskereskedőség, hogy az állam a szociális védelmet rá is kiterjessze. A másik kérdés pedig az, hogy hajlandó-e a kiskereskedőség átlagban havi 30 pengőnek megfelelő anyagi áldozatot hozni, hogy a 65 életév betöltése vagy megrokkantás esetén 10 évi biztosítási viszony után átlagban évi 850 pengő, 20 év után 1580 pengő, 30 év után pedig 2310 pengő nyugdíjra szerezzen igényjogosultságot. Maguknak az érdekelteknek kell ugyanis elbírálni, hogy mi a nagyobb szociális előny az átlagos kiskereskedő szempontjából: az-e, ha biztosítva van öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetén, vagy pedig, hogy meg kell vonni magától havonta azt a 25—30—35 pengő járulékoszeget, amibe ez a biztosítás kerül. A miniszter meggyőződése az, hogy a biztosításnak ez a módja előnyt jelent a kiskereskedőre és családjára nézve még akkor is, ha annak megvalósítása áldozatot jelent.

A szegedi kamara, melyhez úgy a kisiparosokra, mint a kereskedőkre vonatkozó leirat megérkezett, azok eltérő tartalmára való tekintettel más-más eljárást határozott. Mint-